

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, van 24 februari 2011 in zaken nrs. 10/32886 en 10/32887 in
de gedingen tussen:

de vreemdelingen,

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 12 maart 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van (hierna onderscheidenlijk: vreemdeling 1 en vreemdeling 2; hierna tezamen: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en tevens het verzoek van vreemdeling 1 om toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 23 augustus 2010 heeft de minister van Justitie de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 24 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) beschikt die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege, zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het

verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. Voor deze vrijstelling van het mvv-vereiste dient beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling.

Volgens paragraaf B8/3.2 kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Onder een medische noodsituatie wordt volgens paragraaf B8/3.1 verstaan de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan binnen drie maanden.

Volgens paragraaf B8/10 wordt in het kader van de behandeling van aanvragen voor het ondergaan van medische behandeling dan wel vanwege een medische noodsituatie ambtshalve beoordeeld of de uitzetting krachtens artikel 64 achterwege dient te blijven. Dat is het geval indien:

- het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
- de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de medische behandeling van de desbetreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en
- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.

Volgens paragraaf A4/7.4 kan het voorkomen dat het BMA in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde vereisten dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad aan medicijnen van de vreemdeling tijdens en na de reis of het meenemen van medische gegevens. De Dienst Terugkeer & Vertrek

(hierna: de DT&V) ziet erop toe dat aan deze vereisten is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet.

2.3. In grief 1 klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, niet is gebleken dat in hetgeen door de vreemdelingen is aangevoerd concrete aanknopingspunten zijn te vinden voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het advies van het BMA van 24 februari 2010 betreffende vreemdeling 1 (hierna: het BMA-advies). De vreemdelingen voeren aan dat in Armenië slechts alternatieve medicatie verkrijgbaar is, nu de in het BMA-advies vermelde equivalenten niet dezelfde werkzame stof bevatten als het medicijn Citalopram, dat onderdeel uitmaakt van de behandeling van vreemdeling 1.

2.3.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd berust op een verkeerde lezing van de aangevallen uitspraak. De rechtbank heeft overwogen dat het geschil zich toespitst op de vraag of, voor zover thans van belang, vreemdeling 1 in staat is te reizen naar Georgië en daar de behandeling van zijn mvv-aanvraag af te wachten. In het BMA-advies is in antwoord op vraag 5a vermeld dat Citalopram in Georgië verkrijgbaar is.

Grief 1 faalt.

2.4. In grief 2 klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gezien de uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3 (www.raadvanstate.nl), de vergewisplicht van de minister niet zo ver strekt dat reeds ten tijde van het besluit van 23 augustus 2010 betreffende vreemdeling 1 (hierna: het besluit) de fysieke overdacht van vreemdeling 1 in Georgië geregeld en gegarandeerd diende te zijn. De vreemdelingen betogen dat de grondslag van het besluit is verlaten omdat de minister het daarin ingenomen standpunt ter zake heeft gewijzigd.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 1 april 2011 in zaak nr. 201101206/1/V3; www.raadvanstate.nl) dient de minister zich, indien hij bij de beoordeling of een vreemdeling krachtens de artikelen 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 van het mvv-vereiste dient te worden vrijgesteld, een BMA-advies betreft waarin het BMA aan de uitzetting van de vreemdeling vereisten heeft verbonden, evenals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3 (www.raadvanstate.nl) in het kader van een aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, reeds ten tijde van deze beoordeling ervan te vergewissen dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van de desbetreffende vreemdeling daaraan kan worden voldaan. De minister kan dat niet uitstellen tot het moment waarop daadwerkelijk tot verwijdering wordt overgegaan. In dat kader dient de minister, ingeval het BMA aan de uitzetting van een vreemdeling het vereiste heeft verbonden dat de desbetreffende vreemdeling bij aankomst in het land van herkomst fysiek moet worden overgedragen aan toekomstige behandelaars, in het onderliggende besluit inzichtelijk te maken met welke concreet bij naam genoemde behandelaars dan wel instellingen vóór uitzetting van deze vreemdeling contact zal worden opgenomen teneinde aan voormeld vereiste

te voldoen. Indien de minister in dat besluit tevens heeft toegezegd dat de desbetreffende vreemdeling niet zal worden uitgezet ingeval de fysieke overdracht niet kan worden geregeld, heeft hij aan voormelde vergewisplicht voldaan. Deze vergewisplicht strekt evenwel niet zover dat de fysieke overdracht reeds ten tijde van de totstandkoming van dat besluit, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd dient te zijn.

2.4.2. De minister heeft in het besluit vermeld dat uitvoering van het BMA-advies betekent dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met behandelaars in Armenië, teneinde afspraken te maken over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Voorts heeft de minister in het besluit te kennen gegeven dat vreemdeling 1 niet zal worden uitgezet indien de medische overdracht niet kan worden geregeld.

2.4.3. Ter zitting bij de rechtbank heeft de minister verklaard dat in het besluit ten onrechte Armenië tot uitgangspunt is genomen nu aldaar geen Nederlandse vertegenwoordiging aanwezig is. Voorts heeft de minister bij die gelegenheid verklaard dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met de in het BMA-advies genoemde instellingen in Georgië en dat uitzetting pas aan de orde is als de overdracht in Georgië is geregeld.

2.4.4. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 21 augustus 2008 in zaak nr. 200707011/1; www.raadvanstate.nl) volgt dat, hoewel niet is uitgesloten dat in een verweerschrift – of ter zitting – de motivering van het besluit wordt verduidelijkt of aangevuld, het niet mogelijk is daarin een geheel andere motivering te geven dan wel aan het besluit een andere afwijzingsgrond ten grondslag te leggen.

2.4.5. Voormelde verklaring van de minister ter zitting bij de rechtbank betreft een wijziging op dat onderdeel van het besluit dat de grondslag behelst van de beoordeling of de minister aan zijn vergewisplicht zoals hiervoor onder 2.4.1. weergegeven heeft voldaan. Door in dit verband uit te gaan van een ander land dan genoemd in het besluit is de rechtbank buiten de grenzen van het geschil getreden.

Grief 2 slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De overige grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zullen de besluiten van 23 augustus 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.6. In beroep hebben de vreemdelingen aangevoerd dat de minister niet, althans onvoldoende, de toegankelijkheid voor vreemdeling 1 van de behandelmogelijkheden in Georgië, als derde land, en daarmee de fysieke overdracht aan een behandelaar aldaar alsmede de omstandigheden waaronder hij aldaar zou dienen te verblijven om een mvv aan te vragen, heeft onderzocht. Daartoe hebben de vreemdelingen verwezen naar de

uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 20 juli 2010 in zaak nr. 09/29870 (LJN: BN3761).

2.6.1. Bij uitspraak van 31 augustus 2011 in zaak nr. 201008031/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling voormelde uitspraak van 20 juli 2010 vernietigd. Uit voormelde uitspraak van 31 augustus 2011 volgt dat het aan de vreemdelingen is om aannemelijk te maken dat vreemdeling 1 niet tot Georgië zal worden toegelaten om een mvv aan te vragen. Anders dan de vreemdelingen betogen, ligt het dan ook niet op de weg van de minister om op dit punt onderzoek te doen. Daarnaast hebben de vreemdelingen geen feiten en omstandigheden aangevoerd die nopen tot de conclusie dat de minister bij zijn besluitvorming ten onrechte is uitgegaan van de veronderstelling dat de medische zorg in Georgië in beginsel ook voor niet-Georgiërs beschikbaar is. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 31 augustus 2011 overwogen dat zij de overeenkomstige toepassing van het beleid inzake de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg niet onredelijk acht in situaties waarin een vreemdeling in een derde land, niet zijnde het land van herkomst, een mvv dient aan te vragen. De minister heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg betreffen, niet bij de beoordeling kunnen worden betrokken.

De beroepsgrond faalt.

2.7. De vreemdelingen betogen, gezien het hiervoor onder 2.4.2. en 2.4.3. overwogene, terecht dat de minister in het besluit niet inzichtelijk heeft gemaakt met welke concreet bij naam genoemde behandelaar dan wel instelling in Georgië vóór uitzetting van vreemdeling 1 contact zal worden opgenomen.

De beroepsgrond slaagt.

2.8. Het inleidend beroep is gegrond. Het besluit komt wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb voor vernietiging in aanmerking. Gezien het afhankelijke karakter van de aanvraag van vreemdeling 2 bestaat aanleiding om het besluit van 23 augustus 2010 betreffende vreemdeling 2 eveneens te vernietigen. De Afdeling ziet evenwel, gelet op het volgende, aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van de onderscheiden besluiten geheel in stand blijven.

In het BMA-advies is in antwoord op vraag 5a vermeld dat, voor zover thans van belang, de behandelmogelijkheden voor de medische klachten van vreemdeling 1 in medisch-technisch opzicht in Georgië in voldoende mate aanwezig zijn. In antwoord op vraag 5b heeft het BMA te kennen gegeven dat, voor zover thans van belang, met betrekking tot Georgië geldt dat psychiatrische behandeling verkrijgbaar is in het Hospital for Mental Diseases en het Mental Clinical Hospital, beide te Tbilisi. Gelet hierop en gezien hetgeen hiervoor onder 2.4.1. en 2.4.3. is overwogen, heeft de minister alsnog aan de op hem rustende vergewisplicht voldaan.

2.9. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven,

waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van de bij de rechtbank bestreden besluiten waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.10. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 24 februari 2011 in zaken nrs. 10/32886 en 10/32887;
- III. verklaart het in die zaken ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 23 augustus 2010, kenmerk 0609-26-0033, en het besluit van de minister van Justitie van 23 augustus 2010, kenmerk 0609-26-0019;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die besluiten geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VII. gelast dat de minister voor Immigratie en Asiel aan de vreemdelingen het door hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 377,00 (zegge: driehonderdzevenenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

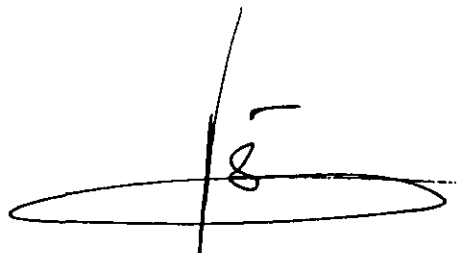
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2011

154-701.

Verzonden: 21 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line crossing it near the center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles the letter 'E' or a similar symbol.

mr. H.H.C. Visser

Productie 1

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummers: 10/32886 en 10/32887
V- en

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eisers,
gemachtigde mr. J.W.F. Noot,
advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Immigratie en Asiel,
voorheen de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. D.S. Asarfi,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Op 20 september 2010 hebben eisers beroep ingesteld tegen de besluiten van 23 augustus 2010 (de bestreden besluiten) waarbij hun bezwaren ongegrond zijn verklaard.

De openbare behandeling van hun beroepen heeft plaatsgevonden op 18 januari 2011. Eisers zijn in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting is het onderzoek gesloten.

II. Overwegingen

1. Eisers, vader en zoon, geboren op respectievelijk _____ en _____ en van Armeense nationaliteit, hebben op 2 november 2009 aanvragen ingediend tot respectievelijk het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "medische behandeling" en "gezinshereniging bij ouder _____ gedurende diens medische behandeling". Deze aanvragen zijn bij afzonderlijke besluiten van 12 maart 2010 afgewezen. Daarbij is het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) tegengeworpen. Eisers hebben hiertegen bezwaar gemaakt. De bezwaren zijn vervolgens ongegrond verklaard.

2. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000

AWB nummers: 10/32886 en 10/32887

blad 2

(Vw 2000), gelezen in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), wordt de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd, tenzij de vreemdeling behoort tot een bij artikel 17 van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 aangewezen categorie vreemdelingen die van dit vereiste zijn vrijgesteld.

Ingevolge artikel 17 van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, wordt de aanvraag evenmin afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv wanneer het stellen van het mvv vereiste naar het oordeel van verweerder zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

Het beroep van .

2. Verweerder stelt zich -samengevat- onder verwijzing naar het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 24 februari 2010 op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt omdat hij niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is aangevraagd. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat eiser, wegens het ontbreken van een Nederlandse vertegenwoordiging in Armenië, in het buurland Georgië een mvv dient aan te vragen. Eiser is in staat om te reizen en kan in Georgië de beslissing op de mvv afwachten. Wel zijn er aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is. Voorts dient er een schriftelijke en fysieke overdracht plaats te vinden aan de behandelaars op de plek van bestemming, teneinde een vervolgbehandeling mogelijk te maken. Gedurende de reis dient eiser te worden begeleid door een psychiatrisch verpleegkundige. Verder blijkt dat behandeling ook in Armenië of de Russische Federatie mogelijk is. Voorts is niet gebleken dat eiser afhankelijk is van mantelzorg.

Verweerder stelt dat niet is gebleken dat het BMA-advies onjuist of onvolledig is of dat het inwinnen van nader advies van het BMA aangewezen was.

Tot slot heeft verweerder zich ter zitting op het standpunt gesteld dat de medische overdracht in Georgië wordt geregeld vóór de fysieke overdracht door de Afdeling Bijzonder Vertrek van de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V). Er zal contact worden opgenomen met de instellingen die het BMA in zijn advies heeft genoemd. De vergewisplicht van verweerder strekt echter niet zover dat de fysieke overdracht reeds bij het nemen van het bestreden besluit dient te worden geregeld. Verweerder verwijst daartoe naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), van 1 december 2010, LJN: BO6324.

3. Eiser stelt -samengevat- dat verweerder bij het nemen van het bestreden besluit onzorgvuldig heeft gehandeld door geen nadere informatie af te wachten met betrekking tot de medische toestand van eiser op dat moment. Bovendien waren er sinds het BMA-advies meer dan zes maanden verstreken. Voorts betwijfelt eiser of de behandelmogelijkheden in Georgië wel voldoende zijn gewaarborgd (feitelijke toegankelijkheid) en of door het heen en weer reizen tussen Georgië en Armenië wel aan de reisvoorwaarden kan worden voldaan. Verweerder had daar voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit daadwerkelijk onderzoek naar moeten doen. Eiser beroept zich in dit kader op een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, van 20 juli 2010, LJN: BN3761. Tevens stelt eiser dat niet is onderzocht of ondersteuning door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige blijvend nodig is, of er sprake is van een veilige behandelomgeving en in welke mate de zoon nog ondersteuning kan bieden, gezien diens psychische gezondheidstoestand.

AWB nummers: 10/32886 en 10/32887

blad 3

De gedwongen verwijdering levert strijd op met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), aldus eiser.

De rechtbank overweegt het volgende.

4. Niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv. Het geschil spitst zich toe op de vraag of eiser in staat is te reizen naar Georgië en daar de behandeling van een mvv-aanvraag af te wachten en -zo ja- of verweerder toepassing van de hardheidsclausule achterwege heeft kunnen laten.

5. Ingevolge vaste rechtspraak van de Afdeling kan een advies van het BMA worden aangemerkt als een deskundigenadvies. Het dient op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen onder aanduiding van bronnen waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid daarvan.

6. Niet is gebleken dat er concrete aanknopingspunten zijn te vinden in hetgeen door eiser is aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Eiser heeft in bezwaar geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat het BMA-advies niet juist is. Voorts heeft hij niet aangetoond dat zijn medische toestand sinds het BMA-advies van 24 februari 2010 is verslechterd. Ter zitting heeft eiser overigens ook erkend dat het aanleveren van nadere informatie niet is gelukt. Verweerder heeft onder deze omstandigheden niet onzorgvuldig gehandeld door de BMA-arts niet opnieuw te raadplegen en eiser geen nadere termijn te gunnen voor het aanleveren van medische stukken.

7. Onder verwijzing naar de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010, is de rechtbank van oordeel dat de vergewisplicht van verweerder niet zo ver strekt dat reeds ten tijde van het nemen van het bestreden besluit de fysieke overdracht van eiser in Georgië geregeld en gegarandeerd diende te zijn.

8. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3 van het EVRM is de rechtbank van oordeel dat gelet op het BMA-advies moet worden geconcludeerd dat geen sprake is van uitzonderlijke medische omstandigheden die bij uitzetting leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen grond is voor het verlenen van vrijstelling van het mvv-vereiste of het toepassen van de hardheidsclausule.

10. Het beroep is ongegrond.

Het beroep van

11. Het afhankelijke karakter van het beroep van eiser betekent dat zijn beroep eveneens ongegrond wordt verklaard.

12. Verweerder heeft onderzoek naar de medische gesteldheid van eiser achterwege kunnen laten, nu eiser geen gegevens heeft verstrekt ter onderbouwing van zijn stelling dat hij

AWB nummers: 10/32886 en 10/32887

blad 4

inmiddels een depressief ziektebeeld heeft ontwikkeld.

13. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.F.I. Sinack, in tegenwoordigheid van mr. J. Loonstra, griffier en op 24 februari 2011 in het openbaar uitgesproken.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: 24 FEB. 2011

VOOR COPIE CONFORM

De griffier van de
rechtbank
Sector Bestuursrecht

wnc

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Mr E. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr J. W. F. Noot
 Mr M. J. Paffen
 Advocaten

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

R.M.

Advocatenkantoor Wapperom

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 22 maart 2011

RAAD VAN STATE	
DORDRECHT	
22 MRT 2011	
ZAAKNR.	201103459
AAN:	V
BEHANDELD: DD:	PAR:

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep
 / Minister van Immigratie en Asiel

proc.nr. Rechtbank : 10 / 32886
 10 / 32887

Kenmerk IND : 0609.26.0033;
 V-nummers :

eerste appellant :
 geboren :
 nationaliteit : Armeense

tweede appellant :
 geboren :
 nationaliteit : Armeense

gemachtigde : mr. J.W.F. Noot
 kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Minister van Immigratie en Asiel
 adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

-2-

datum uitspraak : 24-02-2011
datum verzending : 24-02-2011

Geven eerbiedig te kennen,

, geboren op , van Armeense nationaliteit, hierna
te noemen "eerste appellant"; en

, geboren op , van Armeense nationaliteit,
hierna te noemen "tweede appellant",

te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat mr. J.W.F. Noot, die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van substitutie.

Op 2 november 2009 hebben appellanten aanvragen ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "medische noodsituatie" resp. "verblijf bij ouder".

Bij beschikkingen van 12 maart 2010 zijn deze aanvragen afgewezen. In verband hiermede zijn op 26 maart bezwaarschriften ingediend.

Bij beschikkingen van 23 augustus 2010 zijn de bezwaren ongegrond verklaard.

Hiertegen zijn op 20 september 2010 per fax bij het CIV te Haarlem beroepschriften, waarvan de gronden op 31 december 2010 zijn aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg op 18 januari 2011.

Middels uitspraak van 24 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg het beroepschrift ongegrond verklaard. (productie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

-3-

2. Grieven

2.1.1 motiveringsgebrek; concrete aanknopingspunten

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 6 overwogen :

"6. Niet is gebleken dat er concrete aanknopingspunten zijn te vinden in hetgeen door eiser is aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Eiser heeft in bezwaar geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat het BMA-advies niet juist is."

2.1.2 toelichting

Hetgeen in deze onder 2.4.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat appellanten onderbouwd hebben aangevoerd dat het BMA-advies onvoldoende inzichtelijk is. Ten onrechte is immers door de BMA-arts immers gesteld dat equivalenten beschikbaar zijn, terwijl in het advies medicatie wordt genoemd die evenals Cipramil weliswaar een antidepressivum zijn, maar niet dezelfde werkzame stof (citalopram) bevat en dus ook niet als equivalent kunnen worden aangemerkt. In Armenië is dus slechts *alternatieve* medicatie verkrijgbaar.

Appellanten zijn gezien het vorenstaande van mening dat in deze door de rechtbank een onzorgvuldige motivering heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de rechtbank haar overwegingen niet, althans in onvoldoende mate, kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.2.1 motiveringsgebrek; vergewisplicht / fysieke overdracht

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 7 overwogen :

"7. Onder verwijzing naar de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010, is de rechtbank van oordeel dat de vergewisplicht van verweerder niet zo ver strekt dat reeds ten tijde van het bestreden besluit de fysieke overdracht van eiser in Georgië geregeld en gegarandeerd diende te zijn."

-4-

2.2.2 toelichting

Hetgeen in deze onder 2.4.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank met deze overweging een verkeerde uitleg heeft gegeven van de uitspraak van uw Afdeling van 1 december 2010 en dat de rechtbank aldus blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

Uit de aangehaalde uitspraak van u Afdeling volgt dat de Minister ten aanzien van een vreemdeling van Macedonische nationaliteit die zal worden uitgezet naar Macedonië, inzichtelijk had gemaakt met welke concreet bij name genoemde behandelaar of instelling – State University Hospital te Skopje (Macedonië) – contact zal worden opgenomen ten einde de fysieke overdracht te regelen. De Minister had zich in die situatie dus voldoende ervan vergewist dat het mogelijk is dat bij daadwerkelijke verwijdering aan de door het BMA gesteld voorwaarde wordt voldaan.

Onderhavige zaak verschilt echter aanzienlijk. Allereerst is noch in het besluit, noch in het verweerschrift een concreet bij name genoemde instelling genoemd waarmee contact zal worden opgenomen. In dit verband wordt ook gewezen op de uitspraak van uw Afdeling van 9 maart 2011, 201007028/1/V1. De algemene stelling ter zitting dat 'contact zal worden opgenomen met de instellingen die het BMA in zijn advies heeft genoemd' is in dat verband onvoldoende.

Voorts is in het bestreden besluit overwogen dat aan de vergewisplicht zal worden voldaan nu voor de uitzetting contact zal worden gelegd met behandelaars in *Armenië*. Ter zitting heeft verweerder zich echter op het standpunt gesteld dat enkel gekeken moet worden naar *Georgië*. Hiermee is de grondslag van de beschikking verlaten en is thans sprake van een (fysieke) overdracht aan een land waarvan appellant niet de nationaliteit heeft, en waarvan hij ook de taal niet spreekt.

Afgezien dat een concreet met name genoemde instelling in *Georgië* dus ontbreekt, is appellant ook van mening dat vanwege de uitzetting en fysieke overdracht naar een *derde* land, het enkel noemen van de instelling ook niet voldoende zou zijn. Reeds ten tijde van het besluit zal er contact moeten zijn geweest met deze behandelaar of instelling of deze (in algemene zin) ook de fysieke overdracht van een derdelander kan en wil waarborgen.

-5-

Appellanten zijn gezien het vorenstaande van mening dat in deze door de rechtbank een onzorgvuldige motivering heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de rechtbank haar overwegingen niet, althans in onvoldoende mate, kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.3.1 motiveringsgebrek; hardheidsclausule

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 9 overwogen :

"9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen grond is voor het verlenen van vrijstelling van het mvv-vereiste of het toepassen van de hardheidsclausule."

2.3.2 toelichting

Hetgeen in deze onder 2.4.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat door appellanten een gemotiveerd beroep is gedaan op de hardheidsclausule onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Assen van 20 juli 2010 (LJN: BN3761). Ten onrechte is de rechtbank hier zonder nadere motivering aan voorbijgegaan, terwijl ook in onderhavige zaak sprake is van de noodzaak van een mvv-aanvraag in een land, niet zijnde het land van herkomst of bestendig verblijf, terwijl zonder medische zorg een medische noodsituatie op korte termijn zou ontstaan.

De rechtbank Assen overwoog in de bovenvermelde uitspraak: "In het bestreden besluit is niet ingegaan op de medische behandelmogelijkheden in Senegal voor iemand met een andere dan de Senegalese nationaliteit. In aanmerking genomen dat eiser niet de Senegalese nationaliteit heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat hij enige aanspraak heeft op medische behandeling gedurende de behandeling van een mvv-aanvraag in Senegal. Dat klemmt te meer nu het stopzetten van medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan." De rechtbank Assen acht het beleid ten aanzien van de feitelijke toegankelijkheid niet zonder meer van toepassing in deze situatie.

De rechtbank heeft dan ook ontoereikend gemotiveerd waarom appellanten niet in aanmerking hoefden te komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71 lid 4 Vb.

-6-

2.4.1 Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2. en 2.3.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig;

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten en de griffierechten.

Hoogachtend,

J.W.F. Noot